

Sanselig spansk barokmusik – tegneserie-operaen Escarramán ****

Af Jan Mygind

Via Artis Konsort i Intimsalen i Musikken Hus Aalborg 4. marts 2016.

Escarramán bliver i programmet omtalt som en tegneserieopera, men er i virkeligheden meget mere end titlen antyder. Man kunne næsten fristes til at kalde det et lille Gesamtkunstwerk for her forenes; musik, sang, dans, tegneserie og lyd- og lyssætning på en ny og spændende måde.

Idémanden bag projektet, Poul Udbye Pock-Steen, har skabt en fin forestilling hvor vi igennem 10 tableauer følger den spanske hofmusiker Juan de Vados' liv og levne. Det bliver en historie om en fattig hofmusiker der i 1600-tallets Madrid, på trods af sit arbejde for samfundets privilegerede, er henvist til at leve på samfundets bund. Fjernt fra hoffets balsale, i samfundets grå skygge, supplerer han sin sparsomme musikerløn med småulovligheder og plattenslageri.

De ti tableauer er stort set opbygget ens, og indledes alle med en tegneserie-sekvens, hvor scener fra Juan de Vados livs udspilles. De akkompagneres nænsomt af ensemblet og af soundscapes (lydkulisser) også recitativer sunget med dansk tekst indgår som historiefortællende. Recitativerne er nykomponeret af Udbye Pock-Steen i en stil, der bekender sig baroktidens idiomatik. Herefter tages vi med i en række autentiske spanske danse og sange som leveres i en enkel iscenesættelse. Til at realisere dette værk var der 3 sangere, 6 musikere og en danser på scenen. På skift blev de trukket frem i rampelyset, og alle indgik i forestillingens dramaturgi. Lad os begynde med sangerne.

Signe Asmussen viste sig hurtig som aftenens hovedperson; hun agerede både fortæller, sang alle recitativerne og en stor del af kunstsangene. Som fortæller var hun nærværende og intens og som sanger brillerede hun flere steder: bl.a i det femte tableau, hvor hun optrådte som en talentløs og tonedøv sanger – en ikke helt nem rolle, når man ikke er det – og i sjette tableau, hvor hun demonstrerede et varmbloedet og temperamentsfuldt fuldregister.

Den katalanske sopran, María Altadill, var tydelig på hjemmebane i det spanske repertoire og leverede gennem hele forestillingen på et højt niveau. Hun viste ved flere lejligheder temperament og sanselighed, men skinnede for alvor igennem i den yndige og sarte vuggeviser Nana fra andet tableau.

Christina Larsson Malmberg var i første afdeling henvist til en lidt tilbagetrukket rolle, men fik efter pausen lejlighed til at vise sin udtryksstærke stemme og flotte sceneudstråling frem. Danseren Julie Andkjær Olsen, som selv har stået for koreografien, leverede fyrige og medrivende danseoptrin.

Det akkompagnerende ensemble bestod af 2 barokguitarer, Viola da gamba, harpe, cembalo og slagtpøj – sammen skabte de en festlig musikalsk kulisse med plads og overskud til leg og improvisation. Ensemblets harpenist Flora Papadopoulou strålede igennem hele forestillingen med sublimt spil; hun var sikkerheden selv i sit continuospil og spillede med et vidunderligt overskud.

Alt i alt følte jeg mig godt underholdt gennem den cirka 2 timer lange forestilling om end at jeg til tider savnede en lidt mere varmbloedet fremførelse af den spanske barokmusik som så tydeligt kalder på rytmisk spændstighed og accentuering. Men når det er sagt, var det en underholdende aften, og Poul Udbye Pock-Steen fortjener stor ros for dette projekt, hvor der leges med og afsøges nye grænser for, hvad opera og musikteater egentlig er og kan anno 2016